

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκούλληκιστός <σκούλληκιάζω.

Ὁ μὴ ἔχων σκώληκας ἐνθ' ἄν.: *Τυρὶ ἀσκουλήκιστο πολλαχ.*

ἀσκούλλα ἡ, Πελοπν. (Λακων. Μάν. Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκή ἢ ἀσκός καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -ούλλα.

1) Ἀσκουδάκι, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Μεσσ.) 2) Τὸ ὠριμον ἄγριον ἄπιον Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

ἀσκουλλάκι τό, πολλαχ. Ἰσκουλλάκι Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκούλλι.

1) Ἀσκουδάκι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. β) Μικρὸν ἀσκούλλι 1 β, ὁ ἰδ., Τήν. 2) Κατ' εὐφημισμὸν κήλη Πελοπν. (Μάν.)

ἀσκούλλευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκούλλευτός <σκούλλεύω.

Ἀκατέργαστος ἐνθ' ἄν.: *Τὰ σκουλλία μ' ἀκόμαν ἀσκούλλευτα εἶν' Κερασ.*

ἀσκούλλι τό, πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσκή διὰ τῆς καταλ. -ούλλι.

1) Ἀσκουδάκι, ὁ ἰδ., πολλαχ.: *Μέσα 'ς τὸ ἀσκούλλι ἔχομε τυρογίγαλα Πελοπν. (Μάν.)* β) Θύλακος δερμάτινος πισσωμένος πρὸς μεταφορὰν ὕδατος εἰς τοὺς ἀγροὺς Τήν. 2) Εἶδος παιδιᾶς Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

ἀσκουλλιάζω Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀσκουλιάζω).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκούλλι.

Σχηματίζω φλύκταιναν ἐπὶ τοῦ δέρματος: *Ἀσκούλλιμασε τὸ χέρι μου.*

ἀσκουλλίδιστος ἐπίθ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκούλλιδιστός <σκούλλιδιάζω.

Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν προσέδεσαν εἰς καταφανὲς μέρος δέμα ἀχύρων εἰς ἐνδειξιν ἀπαγορεύσεως τῆς ἐν αὐτῷ νομῆς, ἐπὶ ἀγρῶν: *Διὸς τρία χωράφια εἶναι ἀσκουλλίδιστα, τ' ἄλλα τὰ σκουλλίδισαν ὅλα.*

ἀσκούντητος ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀκούντητος Πόντ. (Κερασ.) ἀσκούντιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) ἀσκούντιστους Μακεδ. ἀσκούντιςτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκουντητός <σκουντῶ, παρ' ὃ καὶ σκουντίζω καὶ κουντῶ.

1) Ὁ μὴ ἀπωσθεὶς ἐνιαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἄσπρωχτος. 2) Ὁ μὴ ἀπωσθεὶς, ἐπὶ τῶν ἄρτων τῶν ἐν τῷ κλιβάνῳ ὀπτωμένων Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Μὰ ἐσκούδηξές τα τὰ ψωμιά; — Ἀσκούνδιστα δά, καμένη, 'θελε νὰ τὰ 'χ' ἀκόμα; Κουλούρα ἀσκούνδιχη.*

ἀσκουντούφλητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουτσούφλητος Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 3, 75.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκουντουφλητός <σκουντουφλῶ.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν διέπραξεν ἠθικὸν τι παράπτωμα ἐνθ' ἄν.: *Ποίημ.*

Ἐμεινεν ἀκουτσούφλητον 'ς τὸν κόσμον πλάσμαν ἕναν τὸ 'εἶβαλες γιὰ τὸν ἀρφανὸν μὲν τέθκοιαν φιτιλιάν;

Δλιπέρτ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκόνταφτος 2.

ἀσκουπισιὰ ἡ, ἐνιαχ. ἀσκουπ'σά Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκούπιστος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀντι- παρακειμένου ἄορ. σκούπισα. Ἰδ. ἀ- στερητ. 1 β.

Τὸ νὰ μὴ ἔχη γίνεαι σάρωσις, τὸ ἀσάρωτον.

ἀσκούπιστα ἐπίθ. κοιν. ἀσκουπ'στα βόρ. ἰδιώμ. ἀσκούπιγα Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.) κ.ά. ἀσκούπιγο Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκούπιστος.

Χωρὶς νὰ ἔχη σαρώσει τις ἐνθ' ἄν.: *Ἀφῆσε ἀσκούπιστα κοιν. Ἐχω ἀσκούπιγο σήμερα Κεφαλλ. Συνών. ἀπαράσυρτα, ἀπόσυρτα, ἀσάρωτα, ἀφροκάλητα.*

ἀσκούπιστος ἐπίθ. κοιν. ἀσκούπιστος Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀσκουπ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀσκούπιγος Κεφαλλ. Πελοπν. (Κορινθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκούπιστός <σκούπιζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀσάρωτος, ἀφροκάλητος κοιν.: *Δρόμος ἀσκούπιστος. Αὐλή ἀσκούπιστη. Σπίτι ἀσκούπιστο. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπαράσυρτος, ἀπόσυρτος 1. 2) Ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἀπὸ τῆς ἐπικαθημένης κόνεως κοιν.: Ἐπιπλο-τραπέζι ἀσκούπιστο. Συνών. ἀξεσκόνηςτος. 3) Ὁ μὴ ἀπομαχθεὶς διὰ χειρομάκτρον ἢ προσοψίου κοιν.: Ἀσκούπιστο πρόσωπο. Χέρι ἀσκούπιστα.*

ἀσκούριστος ἐπίθ. ἀσκώριστος Σύμ. ἀσκούριστος σύνθηθ. ἀσκούριστους βόρ. ἰδιώμ. ἀσκούριστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκούριστός <σκούριάζω.

Ὁ μὴ ὑπὸ σκωρίας προσβαλλόμενος ἢ προσβληθεὶς, ἀνιώτος ἐνθ' ἄν.: *Ἀσκούριστη βελόνα-κλειδωνιὰ κττ. Ἀσκούριστο σίδερο σύνθηθ.*

ἀσκουτέρευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκουδέρευτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκούτερευτός <σκούτερεύω.

1) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔχει τακτοποιηθῇ. Συνών. ἀβόλευτος 1, ἄγκλιστος 2, ἀδιακόμπητος, ἀναπάρωτος 1, ἀνορδίνιστος 1, ἄσιαχτος Α 2. 2) Ὁ μὴ μετακινήθεις: *Τίσι δὲν ἤφηνεν ἀσκουδέρευτο.*

ἀσκούτευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκούτευτο Καπ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκούτευτός <μεσν. σκούτεύω.

Ἀγενής, ἀδιάκριτος.

ἀσκούφωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσκούφουτους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκούφωτός <σκούφώνω.

Ὁ μὴ φέρων σκούφον, κάλυμμα εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀσκήτης: *Γυρίζει ἀσκούφωτος 'ς τοὺς δρόμους. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνασκούφωτος.*

ἀσκοφυσητὸ τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκοφυσῶ.

Ἡ βεβιασμένη ἀναπνοὴ μετὰ πολὺν δρόμον ἢ κόπον.

ἀσκοφύσιν τό, Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀσκοφύσιν. Πβ. Μαχαιρ. 1, 572 (ἐκδ. RDawkins) «καὶ ὁπίσω τοῦ ἀμαξίου νὰ ἔχη ἕναν ἀσκοφύσιν μὲ τὸ λαμπρόν».

Φυσητὴρ σιδηρουργοῦ. Συνών. φυσσερό.

ἀσκοφυσῶ Θήρ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκή καὶ τοῦ ρ. φουσῶ.

Φυσῶ ὡς ἀσκός πληρωμένος ἀέρος ἕνεκα ψυχικοῦ βρασμοῦ ἢ κοπώσεως ἐνθ' ἄν.: *Ἄμα τὴν ἡξεβρολόισα, ἡσκοφύσα ἀπὸ τὸ θυμὸ τζη (ἡξεβρολόισα = ἐξύβρισα) Θήρ. Πβ. ἀσκορροθυοῦνίζω.*

